

d'excés d'optimisme, actitud que fa veure en positiu algunes dades que ens haurien d'entristir. Posem-ne un exemple: «*En los trabajos de investigación la presencia del catalán es también importante, del conjunto de tesis doctorales y tesinas de licenciatura presentadas anualmente en las universidades de Cataluña aproximadamente el 30 % están redactadas en catalán y el resto en castellano.*» Suposo que deuen sobrar els comentaris.

L'autor dedica els dos últims capítols a concloure els temes exposats. En el cinquè fa un balanç de conjunt dels processos de normalització, per acabar constatant que les comunitats autònomes amb llengua pròpia seguiran mantenint les seves polítiques de defensa i de promoció de les llengües sense retrocedir, i que aquestes llengües seguiran coexistint amb el castellà que continuarà tenint un paper predominant. En el sisè, les conclusions són de caire ideològic, per tant no discutibles,

però trenquen la voluntat expressada al començament de mantenir la imparcialitat.

Finalment, diguem que l'obra és el resultat d'un esforç considerable del professor Miquel Siguan i assoleix l'objectiu de presentar, en línies molt generals, la situació lingüística a l'Estat espanyol a un ciutadà d'alguna comunitat autònoma sense problemes d'aquest tipus. Ho fa amb elegància i claredat, sense carregar el discurs amb barroquismes innecessaris. Els ciutadans de comunitats immerses en el «problema», però, ens hem quedat amb el caramel a la boca, i continuem esperant que algú continuï el camí encetat pel professor Siguan fent una obra de difusió, amable, però més incisiva, menys oficial. El mèrit d'aquesta *Espanya plurilingüe* és que comença a fer que el lector perspicaç afegeixi un interrogant darrera mateix de l'enunciat. Si és així, anem pel bon camí.

Oriol RAMON

Eusebi COROMINA, *Manual de redacció i estil. El 9 Nou*, Vic, Diputació de Barcelona-Eumo Editorial-Prensa d'Osona, 1991, 332 pàgines, ISBN 84-7602-533-5.

L'obra que ressenyem en aquesta nota constitueix una aportació excel·lent a la bibliografia catalana sobre la llengua dels mitjans de comunicació.

El llibre d'Eusebi Coromina té nombrosos aspectes d'interès i en conjunt és el resultat valuós de l'aplicació d'un mètode de treball rigorós i de l'aprofitament encertat de

l'experiència professional de l'autor en aquesta matèria.

L'obra s'estructura, després del pròleg de Jordi Molet, director d'*El 9 Nou*, i d'una introducció, en deu capítols i una bibliografia.

Dins del primer capítol, Eusebi Coromina fa unes oportunes observacions relatives a la tècnica de redacció de diversos tipus de gèneres i textos periodístics (notícies, reportatges, entrevistes, cròniques, articles d'opinió, editorials,...).

El segon capítol, dedicat al model de llengua, és una presentació clara, encertada i detallada dels aspectes més destacats que intervenen en la definició i en l'aplicació del model de llengua adequat a la redacció periodística. Hi trobem, per exemple, orientacions i criteris d'interès sobre els dialectalismes, els col·loquialismes, els estereotips, les frases fetes, les repeticions, els incisos, etc.

Una de les qüestions centrals en la redacció de textos és el bon ús dels signes de puntuació. Eusebi Coromina en fa una descripció precisa i força completa en el tercer capítol del llibre.

Dins del capítol quart Eusebi Coromina s'ocupa dels usos de la cursiva, de les cometes dobles i simples, de la negreta, etc.

A continuació l'autor presenta les regles sobre l'ús de l'apòstrof, amb una atenció específica per als casos que solen provocar més dubtes i vacil·lacions (davant s líquida, da-

vant *h* aspirada, davant cometes,...).

L'autor dedica el capítol sisè a un punt que sovint genera incoherències a l'hora de redactar els textos: l'ús de les majúscules i minúscules. L'autor hi fa una presentació completa dels diversos casos de designacions singulars en què hom pot tenir dubtes sobre l'oportunitat d'escriure el mot amb una majúscula inicial.

Al capítol següent l'autor examina un altre aspecte gràfic interessant en la redacció de textos: les regles d'ús de xifres i de lletres per a la representació de quantitats.

L'autor dedica a continuació un capítol a tractar de les qüestions de normativa que poden resultar més problemàtiques en la redacció de textos. Eusebi Coromina ens hi ofereix una tria força encertada dels casos més conflictius i en fa una presentació breu però aclaridora.

El penúltim capítol del llibre és el dedicat a les diverses formes d'abreviacions: les sigles, els acrònims, els símbols, les abreviatures i les inicials. Aquest capítol inclou, a més, una llista orientativa de sigles, acrònims i abreviatures, una llista d'abreviatures dels dies de la setmana i dels mesos, una llista d'abreviatures dels ordinals i una llista de símbols.

El darrer capítol, una mica heterogeni, és un recull comentat de noms comuns, topònims, expressions i construccions. Aquest extens recull inclou nombroses i interessants

observacions sobre estrangerismes, grafies errònies, formacions incorrectes, etcètera.

El llibre d'Eusebi Coromina té un seguit de virtuts que el fan especialment útil per complir la funció per a la qual ha estat previst: és un llibre ben redactat, amb una ordenació neta i una estructura clara, que conté una gran quantitat d'exemples. Es tracta, doncs, d'una obra acces-

sible, que es pot consultar fàcilment i que resol de forma ràpida molts dubtes i problemes de redacció amb què es pot trobar un periodista a l'hora d'escriure un text.

En felicitem, doncs, l'autor, l'empresa editora d'*El 9 Nou* i les tres institucions que han portat a terme l'edició d'aquesta important publicació.

Carles DUARTE i MONTSERRAT

Tomás-Ramón FERNÁNDEZ, Ricardo ALONSO GARCÍA, Jesús PRIETO DE PEDRO i José SUAY RINCÓN, *Documentos de derecho administrativo*, Madrid (Editorial Civitas) 1991, 326 pàgines, ISBN 84-7398-841-8.

L'obra que ressenyem té una funció essencialment pràctica, d'exemplificació documental de les actuacions administratives. El llibre és, de fet, una mostra preparada amb noranta-vuit exemples reals, dels tipus de textos més freqüents en el dret administratiu. En general, els documents incorporats resulten prou representatius, encara que, en part per aquesta mateixa condició, de vegades serien millorables, especialment des d'un punt de vista lingüístic o de disseny.

El llibre s'estructura en els cinc capítols següents: fonts del dret (Llei orgànica, Llei ordinària, Llei de bases, decret, ordre, ordenança, tractat internacional, sentència del Tribunal Constitucional), actes administratius (declaracions, acte, resolutori,...),

procediment administratiu (procediment sancionador —proveïment, plecs, resolució, notificació,...—, procediment expropiatori —acord, actes, resolució,...), contractes administratius (plecs de condicions, formalització del concepte,...), procés contenciós administratiu (recurs contenciós administratiu —escrit d'interposició de recurs, proveïment, demanda, sentència, etc.—, incident d'execució de sentència —proveïments, al·legacions,...).

Podem constatar, doncs, en l'estructura dels capítols i en la llista, incompleta, que acabo de donar dels documents reproduïts, la riquesa i la varietat dels documents recollits en el llibre, que ofereixen una visió útil i representativa per als estudiants de dret, els quals, d'aquesta